

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 010225 19 Kžž
Sarajevo, 19.12.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u trećestepenom vijeću sastavljenom od sudija mr. Dodik Božidarke kao predsjednice vijeća, Stanković Ćosović Vesne i Neradin Emira, kao članova vijeća, uz učešće zapisničarke Kešan Amele, u krivičnom predmetu protiv optuženog H. Z., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi branioca optuženog H. Z., izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 010225 19 Kžk od 20.06.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 19.12.2019. godine, u prisustvu federalnog tužioca Halilović Muniba, optuženog H. Z. i njegovog branioca, advokata B. A. iz B., donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog H. Z. i potvrđuje presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 01 0 K 010225 19 Kžk od 20.06.2019. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 010225 16 K2 od 05.07.2018. godine optuženi H. Z. (u daljem tekstu: optuženi) na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH) oslobođen je od optužbe da je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: preuzetog KZ SFRJ). Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH odlučeno je da troškovi krivičnog postupka iz člana 199. stav 2. tačke a) do f) istog zakona, te nužni izdaci optuženog i nužni izdaci i nagrada njegovog branioca padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Uvažavanjem žalbe Kantonalnog tužilaštva u Bihaću, rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Vrhovni sud FBiH) broj 01 0 K 010225 18 Kž 2 od 14.02.2019. godine ukinuta je naprijed navedena presuda, a nakon održanog pretresa pred Vrhovnim sudom FBiH kao drugostepenim sudom, donesena je presuda broj 01 0 K 010225 19 Kžk od 20.06.2019. godine kojom je optuženi H. Z. oglašen krivim zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni Ć. Đ., S. F. i P. E. su sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak, a na osnovu člana 202. stav 1. istog zakona optuženi je obavezan da plati troškove krivičnog postupka, o čijoj visini će se donijeti posebno rješenje u smislu člana 200. stav 2. ZKP FBiH.

Protiv naprijed navedene presude Vrhovnog suda FBiH žalbu je izjavio branilac optuženog, advokat B. A. iz B., zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni, odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinskopravnom zahtjevu, uz prijedlog da trećestepeno vijeće Vrhovnog suda FBiH žalbu uvaži, pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak, ili presudu preinači na način da optuženog oslobodi od optužbe.

Federalni tužilac je podneskom broj T01 0 KTRZŽKŽ 0008457 19 od 06.11.2019. godine predložio da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana i da se potvrdi pobijana presuda Vrhovnog suda FBiH.

Na sjednici trećestepenog vijeća ovog suda koja je održana dana 19.12.2019.godine u smislu člana 319. ZKP FBiH, branilac optuženog je izjavio da u cijelosti ostaje kod žalbe, žalbenih navoda i prijedloga. Optuženi H. Z. se pridružio izlaganju svoga branioca, te je predložio da se žalba njegovog branioca uvaži, na način kako je to u žalbi navedeno. Federalni tužilac Halilović Munib je izjavio da u svemu ostaje kod navoda u pismenom podnesku Federalnog tužilaštva u Sarajevu od 06.11.2019. godine, te je predložio da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana i da se potvrdi pobijana presuda Vrhovnog suda FBiH.

Trećestepeno vijeće ovog suda je na osnovu člana 321. ZKP FBiH ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, pa je odlučilo kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Osporavajući pravilnost i zakonitost pobijane presude branilac optuženog u žalbi ukazuje da su počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) i stav 2. ZKP FBiH. Prigovorima u okviru ovog žalbenog osnova ukazuje se na izostanak razloga o odlučnim činjenicama, kao i na nepravilnu primjenu pojedinih odredbi procesnog zakona koje su po stavu branioca bile od uticaja na pravilno i zakonito donošenje pobijane presude.

Tako se u žalbi navodi da se bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH ogleda u tome da pobijana presuda nema razloge o odlučnim činjenicama, jer u obrazloženju presude nedostaje očitovanje suda na istaknute prigovore odbrane vezano za vjerodostojnost iskaza svjedoka Ć. Đ., te se dalje osporava sadržina iskaza svjedoka Ć. Đ., S. F., P. E. i H. E., kao i činjenični zaključak vezan za prihvatljivost i neprivatljivost iskaza ispitanih svjedoka.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Naime, u žalbi se ne precizira o kojim prigovorima u pobijanoj presudi nije odlučeno, a iz obrazloženja presude vidi se da je sud taksativno naveo koje prigovore je branilac izjavio vezano za iskaz svjedoka Ć. Đ. (strana 10., pasus drugi), te se vidi da se sud u nastavku obrazloženja izjasnio u odnosu na sve te prigovore (strana 10., zadnji pasus i strana 11. pasus prvi i drugi), radi čega su neprihvatljivi prigovori u žalbi da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. U okviru ovog žalbenog osnova branilac u žalbi osporava validnost datih razloga u obrazloženju pobijane presude za utvrđene odlučne činjenice, pa kako se takvim prigovorima osporavaju činjenična utvrđenja i činjenični zaključci, to prigovori takvog karaktera spadaju u žalbeni osnov pogrešnog ili nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja, pa će se ovi žalbeni prigovori raspraviti u okviru toga žalbenog osnova.

Branilac u žalbi dalje navodi da je sud propustio u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH da izvrši savjesnu ocjenu iskaza optuženog kao svjedoka i svjedoka Ć. Đ., S. F., P. E. i H. E., pojedinačno i u međusobnoj vezi, te u vezi sa iskazom ostalih svjedoka, na okolnost inkriminisanog događaja, te se navodi da pobijana presuda nije obrazložena na način koji propisuje odredba člana 305. stav 7. ZKP FBiH, čime je po stavu iz žalbe počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 296. stav 2. i članom 305. stav 7. ZKP FBiH koja je uticala na pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Ocjenujući te prigovore ovaj sud nalazi da su oni neosnovani, jer iz obrazloženja prvostepene presude proizilazi da su svi izvedeni dokazi, pa tako i iskazi optuženog kao svjedoka i svjedoka Ć. Đ., S. F., P. E. i H. E. ocijenjeni u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH i da je pobijana presuda obrazložena na način koji propisuje odredba člana 305. stav 7. ZKP FBiH. Tako je obrazložen iskaz optuženog kao svjedoka (strana 17. do 18.), te iskazi svjedoka: Ć. Đ. (strana 8., pasus 1. i 2., strane 9. do 11.), S. F. (strana 8. pasus 1. i 2., strana 9. pasus 1., te strana 11. do 12.), P. E. (strana 7. pasus 3, strana 8. pasus 1. i 2., strana 9. pasus 1, strana 12. pasus 2. i strana 13. pasus 1.) i H. E. (strana 13., pasus 3. i strana 14. pasus 1.), pojedinačno, a zatim u međusobnoj povezanosti i u vezi sa iskazima ostalih svjedoka optužbe: P. M., Ž. F., T. M. i S. N. (strana 14., pasus 3.), kao i u vezi sa iskazima svjedoka odbrane: L. J., G. H., D. S. (strana 21., pasus 2.), L. M.

(strana 21., pasus 6.), S. V. i K. H. (strana 22. pasus 2. i 3.), B. S. (strana 23., pasus 2.), Ć. A. i R. E. (strana 23, pasus 5.) i iskazom optuženog kao svjedoka (strana 19, pasus 2. i strana 20., pasus 1.).

Prema utvrđenju pobijane presude optuženi je počinio navedeno krivično djelo, tako što je za vrijeme trajanja oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između pripadnika V. V K. ABiH i pripadnika vojske tzv. „N. o. APZB.“ (u daljem tekstu: N. o. APZB) kao komandant 1. bataljona, 1. brigade N. o. APZB, prema ratnim zarobljenicima pripadnicima V K. ABiH postupao suprotno članu 3. stav 1. tačke a) i c) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine tako što je dana, godine nakon što je zarobljen veći broj pripadnika vojske V K. ARBiH koji su dovedeni i zatvoreni u garažu kuće vlasništvo D. A. u naselju T. opština V. K., koja kuća je u blizini isturenog komandnog mjesta (IKM) 2. brigade N. o. APZB, došao pred kuću D. A. gdje su se nalazili izvedeni iz garaže i postrojeni zarobljeni pripadnici vojske V K. ARBiH, te nakon što je izašao iz automobila odmah prišao postrojenim zarobljenim pripadnicima V K. ABiH, te počeo fizički udarati zarobljenika Ć. Đ. lijevom rukom budući da mu je desna bila povrijeđena, a zatim u lijevu zdravu ruku uzeo pušku od vojnika N. o. APZB koji se tu nalazio, te naizmjenično kundakom puške, a potom i nogama po cijelom tijelu udario Ć. Đ. i S. F., a potom prišao zarobljeniku P. E. takođe pripadniku V K. ARBiH te istog udario puškom u predio glave i leđa, dakle dva puta, na koji način mu je nanio povredu, usljed čega su navedeni ratni zarobljenici trpjeli tešku fizičku i duševnu bolu.

Takva činjenična osnova pobijane presude je osporena žalbom branioca optuženog, a prigovori u žalbi svode se na tvrdnju da radnje za koje je optuženi oglašen krivim prvostepenom presudom, po stavu žalbe, ne predstavljaju nečovječno postupanje kao alternativno propisanu radnju krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, s jedne strane, te na tvrdnju kojom se negira da je optuženi počinio krivično djelo u vrijeme i na način kako je to navedeno u izreci pobijane presude, s druge strane. Po stavu branioca, u pobijanoj presudi je izveden pogrešan zaključak da se radi o nečovječnom postupanju kao radnji izvršenja krivičnog djela za koje je optuženi osuđen tom presudom, obzirom da nije utvrđeno da je optuženi nanosio ozbiljnu duševnu i tjelesnu patnju oštećenim koja predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo, te da nije dokazano da je na način naveden u izreci presude udario ratne zarobljenike, dakle nije utvrđeno da je on svojim radnjama prouzrokovao teške fizičke ili psihičke patnje, odnosno traume kod oštećenih i tešku povredu njihovog ličnog dostojanstva, odnosno da je nečovječno postupao prema ratnim zarobljenicima.

Pri osporavanju pravilnosti zaključka prvostepenog suda da radnje za koje je optuženi oglašen krivim prvostepenom presudom predstavljaju nečovječno postupanje, branilac u žalbi navodi da nije bilo osnova da se prihvati iskaz svjedoka Ć. Đ. i H. E., te da su iskazi svjedoka S. F. i P. E. pogrešno interpretirani i ocijenjeni, a osporava se i vjerodostojnost

iskaza ovih svjedoka. U žalbi se navodi da je iskaz optuženog kao svjedoka vjerodostojan i u dijelu koji sud nije prihvatio jer je taj dio iskaza potvrđen u bitnim činjenicama iskazima svjedoka, takođe ratnih zarobljenika, L. M., K. H., S. V., koji su se nalazili u stroju sa oštećenim, kao i iskazima svjedoka L. J., G. H. i D. S., očevidaca događaja, te se osporava vjerodostojnost iskaza svjedoka H. E. i navodi da pobijana presuda nije cijenila sve relevantne dijelove iskaza ovog svjedoka i da ih nije dovela u vezu sa iskazom drugih svedoka. Dalje se u žalbi navodi da je iskaz svjedoka P. E. nedorečen, dvosmislen i da se zasniva na pretpostavkama, tako da se iz istog ne može izvesti zaključak da je optuženi osoba koja ga je dva puta udarila puškom, a za iskaz Sadiković Fahrudina se navodi da je u pobijanoj presudi propušteno da se navede da je on bio sa lijeve strane, da je do njega stajao L. M., da je optuženi došao i razgovarao sa Ć. Đ. i da je njemu prišao L. J., te da S. F. nije potvrdio da ge je udarao optuženi. U žalbi se dalje navodi da je izostala detaljna analiza svih provedenih dokaza, da su dokazi ocijenjeni proizvoljno, te da je stoga povrijeđen princip „in dubio pro reo“, prema kome principu, sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela, uvijek se rješava na način koji je povoljniji za optuženog, odnosno svaka sumnja u postojanje neke pravno relevantne činjenice mora se odraziti u korist optuženog.

Ovaj sud, suprotno žalbenim navodima branioca optuženog, nalazi da u pobijanoj presudi nije izostala sveobuhvatna analiza izvedenih dokaza. U obrazloženju pobijane presude svi dokazi su ocijenjeni pojedinačno i u međusobnij vezi, a nakon toga, izveden je zaključak o dokazanosti odlučnih činjenica iz kojih, van razumne sumnje, proizilazi da je optuženi u inkriminisano vrijeme počinio krivično djelo za koje je osuđen. Što se tiče navoda u žalbi branioca optuženog kojim je ukazano na kršenje principa in dubio pro reo u vezi sa ocjenom dokaza, tvrdnjom da u postupku nije ponuđeno dovoljno dokaza koji bi ukazivali na to da je optuženi počinio krivično djelo za koje je osuđen pobijanom presudom, ovaj sud nalazi da se u okolnostima konkretnog slučaja ovaj prigovor odbrane optuženog ne može prihvatiti. Naime, imajući u vidu naprijed navedeno, odnosno to da je nakon izvedenog dokaznog postupka donesena u pobijanoj presudi odluka o krivici optuženog i za to dato argumentovano obrazloženje iz koga proizilazi zaključak o dokazanosti odlučnih činjenica, te da nasuprot tvrdnji branioca u žalbi one nisu ostale nerazriješene u smislu principa „in dubio pro reo“, to je ovaj sud žalbene navode da je na taj način činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, ocijenio neosnovanim.

Dakle, nasuprot navedenim prigovorima iz žalbe, ovaj sud nalazi da su izvedeni dokazi, kako optužbe, tako i odbrane, pravilno analizirani i da su pravilna činjenična utvrđenja u pobijanoj presudi koja su proizašla iz takve analize, a koja analiza je u svemu izvršena uz pravilnu primjenu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, prema kojoj odredbi je sud dužan savjesno ocijeniti svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izvesti zaključak je li neka činjenica dokazana.

Zaključak u pobijanoj presudi da je optuženi postupao upravo na način kako je to opisano u izreci iste, rezultat je savjesne i kritičke ocjene iskaza svjedoka oštećenih Ć. Đ. i S. F., koji svjedoci su u svojim izjavama potvrdili da su nakon zarobljavanja od strane N.o. APZB dovedeni u garažu porodične kuće D. A. u naselju T. opština V. K., da su izvedeni iz te garaže i da je njih dvojicu i P. E. optuženi, koji je na to mjesto došao kada su se nalazili u stroju ispred garaže, pretukao. Tako je svjedok Ć. Đ. izjavio da je njega, S. F. i P. E. dok su boravili u toj kući, kao ratni zarobljenici, pretukao optuženi kao pripadnik N. o. APZB. Izjavio je da ga je optuženi tukao nogama obuvenim u čizme i rukama, nakon čega je uzeo pušku od stražara i nastavio ga udarati kundakom iste. Tom prilikom povrijedio ga je u predjelu arkade, vilice, rebara, od kojih povreda je bio sav krvav, a njega i S. F., koji su stajali u stroju jedan do drugog, udarao je naizmjenično. Zbog zadobijenih povreda nije mogao jesti i trpio je velike bolove. Takođe je izjavio da je u stroju bio i ratni zarobljenik P. E., te da je optuženi i njega tukao. Svjedok S. F. je izjavio da je izveden iz garaže zajedno sa Ć. Đ., da je stajao u stroju do Đ., da je do njih došao vojnik N. o. APZB, koga nije poznao, raspravljao se oko nečega sa Đ. i nastao je haos, počela je tuča, on je zadobio udarac u glavu, od koga udarca je pao na zemlju, nakon čega je osjetio više udaraca u predio kičme i rebara. Nije vidio ko ga je udarao, niti je vidio ko je udarao Đ., ali kada je vraćen u garažu čuo je da ih je tukao optuženi. Svjedok P. E. je izjavio da je inkriminisanog dana kao ratni zarobljenik doveden od strane vojnika V K. ABiH pred garažu porodične kuće D. A. gdje je zatekao postrojene ratne zarobljenike Ć. Đ., S. F., H. E. i druge zatvorenike, da je vidio vojnika N. o. APZB koji je stajao ispred njih i galamio govoreći Ć. Đ. „kod mene si nosio gitaru, a sad si uzeo pušku”, da je vidio da je taj vojnik od drugog vojnika uzeo pušku, te je vidio da taj vojnik kundakom puške udara Ć. Đ. po glavi i leđima, dok nije mogao potvrditi da je udarao i S. F.. Nakon toga isti taj vojnik došao je do njega i udario ga je dva puta u predio glave i leđa kundakom od puške. U garaži nakon što je vraćen saznao je da se taj vojnik zove H. Z.. Ovi svjedoci su potvrdili, što odbrana nije osporila, da je optuženi u to vrijeme imao zamotanu desnu ruku, a svjedoci su potvrdili da ih je udarao kundakom puške koju je držao u drugoj, zdravoj ruci.

Na potpunu uvjerljivost i vjerodostojnost iskaza svjedoka oštećenih, upućuje sadržaj iskaza svjedoka H. E., takođe ratnog zarobljenika, koji je bio u stroju sa oštećenim i vidio je da je optuženi udarao svu trojicu oštećenih na način kako je to navedeno u izreci presude, te sadržaj iskaza svjedoka P. M., Ž. F., T. M. i S. N., takođe ratnih zarobljenika, koji su potvrdili da su iz garaže u kojoj su se nalazili, nakon što su iz iste izvedeni Ć. Đ. i S. F., koji u vrijeme izvođenja nisu imali povrede po glavi i tijelu, čuli jauke, udarce i sl., a kada su vraćeni u garažu P. M. je potvrdio da je Đ. imao krvavo lice i da je ispričao da ga je istukao i povrijedio optuženi. Svjedok Ž. F. je potvrdio da je Đ. lice bilo „razbijeno”, te da je S. F. imao povrede, ali da je manje bio povrijeđen od Đ., a svjedok T. M. je potvrdio da su i Đ. i S. imali povrede kada su se vratili u garažu, Đ. je imao povrede nosa i usana, žalio se na bol u grudima i predjelu rebara i da ne može da diše,

dok je S. imao nateklinu na glavi. Ovi svjedoci su potvrdili da im je Ć. Đ. ispričao po povratku u garažu da ih je istukao optuženi, kao i oštećenog P. E..

Dakle, razloge za prihvatanje vjerodostojnosti iskaza svjedoka Ć. Đ., S. M. i P. E. sud pravilno nalazi u njihovoj, kako pojedinačnoj, tako i međusobnoj povezanosti i dosljednosti, te činjenici da su iskazi ovih svjedoka potvrđeni i iskazom svjedoka H. E., očevidca događaja, te iskazom svjedoka P. M., Ž. F., T. M. i S. N. koji su potvrdili da su oštećeni imali povrede kada su vraćeni u garažu gdje su se svjedoci nalazili i da su ispričali da ih je pretukao optuženi, koji svjedoci su, nasuprot tvrdnji iz žalbe, potvrdili zlostavljanje oštećenih ratnih zarobljenika, koje je za rezultat imalo njihovo fizičko povređivanje.

Kako su iskazi ovih svjedoka međusobno saglasni i dopunjuju se u odlučnim činjenicama, onda su bez osnova prigovori u žalbi kojima se nastoji obezvrijediti dokazni značaj iskaza navedenih svjedoka kroz isticanje argumenata kojima se dovodi u sumnju njihova vjerodostojnost, pa i pristrasnost svjedočenja, koja je po stavu branioca, kada je u pitanju Ć. Đ. motivisana koristoljubljem, a kada je u pitanju svjedok H. E., osvetom optuženom.

U vezi s tim branilac osporava kredibilitet iskaza svjedoka Ć. Đ. koji je vezan za sam čin nečovječnog postupanja zbog toga što je samo dio iskaza ovog svjedoka prihvaćen u pobijanoj presudi kao vjerodostojan, dok dio iskaza nije prihvaćen kao takav (koji se odnosi na izvođenje svjedoka iz garaže, povreda koje su oštećeni zadobili i da je Ć. Đ. usljed mučenja i zlostavljanja izvršio veliku i malu nuždu), te navodi da je njegov iskaz nepouzdan i iz razloga što je on izvršenje krivičnog djela prijavio tek 2007. godine, iako se sa optuženim poznao od ranije i sretali su se u V. K., a prije prijavljivanja od optuženog je tražio ... KM ili ... Eura kao naknadu da optuženog ne prijavi organima gonjenja, koje činjenice su u pobijanoj presudi prilikom ocjene iskaza ovog svjedoka zanemarene.

Suprotno stavu branioca u žalbi i po nalaženju ovog vijeća pravilno je u pobijanoj presudi ocijenjen iskaz svjedoka Ć. Đ. vezano za premlaćivanje njega, S. F. i P. E. od strane optuženog, jer su u pobijanoj presudi dati jasni razlozi zašto sud vjeruje ovom dijelu iskaza svjedoka Ć. Đ.. Isto tako je u pobijanoj presudi navedeno da dio iskaza ovog svjedoka koji se odnosi na način njegovog izvođenja iz garaže, sud nije prihvatio, navodeći razloge za to i navodeći da se taj dio iskaza ne odnosi na odlučne činjenice.

Nadalje, drugostepeni sud je iz činjeničnog opisa izostavio dio koji se odnosi na povrede oštećenih, o čemu je u obrazloženju pobijane presude naveo da oštećeni kao ratni zarobljenici nisu imali mogućnost da se jave ljekaru, a u tom pravcu nisu ni izvođeni dokazi, što po stavu toga suda ne isključuje da su oštećeni zadobili povrede i da su udarci bili takvog intenziteta da bi se mogli podvesti pod nečovječno postupanje.

Takođe iz činjeničnog opisa optužnice su izostavljeni i navodi „uslijed kojeg mučenja i zlostavljanja je Ć. Đ. izvršio malu i veliku nuždu“, te da je optuženi naredio da se obrišu snijegom i vrata u prostorije... koji navodi prema obrazloženju pobijane presude, takođe nisu dokazani. U odnosu na razlike u iskazu svjedoka Ć. Đ. i ostalih svjedoka, drugostepeni sud nalazi da su one rezultat straha koji su trpili i stresa u kome su se nalazili ratni zarobljenici, a činjenica da su zarobljenici izvođeni iz garaže u grupama više puta, prema obrazloženju drugostepene presude dovela je do toga da je i oštećeni Ć. smatrao da je njega i S. optuženi izveo iz garaže. Sve to u pobijanoj presudi je obrazloženo, za takav stav suda dati su razlozi (strana 5., pasus 2., strana 10., pasus treći i strana 11., pasus 1.) koje kao valjane prihvata i ovo vijeće.

Kada se ovo ima u vidu onda su neutemeljeni prigovori u žalbi branioca kojim se nastoji obezvrijediti dokazni značaj iskaza oštećenog Ć. Đ., uz isticanje paušalnih argumenata da je oštećeni Ć. tek 2007. godine označio optuženog kao izvršioca djela. U pobijanoj presudi je navedeno da okolnost što je oštećeni Ć. Đ. prijavio optuženog nakon proteka vremena od 12. godina, ne dovodi, samo radi toga, u pitanje vjerodostojnost dijela njegovog iskaza koji je prihvaćen u pobijanoj presudi, jer kod ovakve vrste predmeta to nije neuobičajena situacija da se čeka određeni protek vremena kako bi se smirile tenzije, te sigurnosna i politička situacija i postigla psihička spremnost osobe koja prijavljuje. Tvrdnju branioca da je oštećeni Ć. Đ. podnio prijavu protiv optuženog H. isključivo motivisan pribavljanjem imovinske koristi, drugostepeni sud nije prihvatio, navodeći u pobijanoj presudi da iz iskaza svjedoka Ć. Đ. proizilazi da je tačno da se sastao sa optuženim od koga je tražio novac, znajući da mu optuženi taj novac neće dati, a sve kako bi izbjegao njegove pozive da se „dogovore“ na način da oštećeni ne podnese krivičnu prijavu. Taj dio iskaza ovog svjedoka drugostepeni sud je prihvatio i dao razloge koji žalbom nisu osporeni, a koje kao valjane, prihvata i ovaj sud.

Branilac u žalbi prilikom osporavanja vjerodostojnosti iskaza svjedoka H. E. navodi da pobijana presuda nije cijnila sve relevantne dijelove iskaza ovog svjedoka i da ih nije dovela u vezu sa iskazom, drugih svedoka. Dalje u cilju diskreditacije iskaza svjedoka H. E. branilac u žalbi navodi da su optuženi i ovaj svjedok u zavađenim odnosima još od prije rata i da su motiv za lažno svjedočenje vjerovatno ti zavađeni odnosi.

Ovi žalbeni navodi branioca nisu osnovani.

Naime, u žalbi se ne konkretizuje koji dio iskaza svjedoka H. E. drugostepeni sud nije cijenio, niti se konkretizuje sa kojim iskazima iskaz svjedoka H. E. nije cijenjen u međusobnoj vezi, pa zbog odsustva konkretizacije ovaj žalbeni navod se nije ni mogao ispitati. Žalbeni navodi branioca vezano za netačnost iskaza svjedoka H. E., a sve to da uvjeri sud da ovaj svjedok nije govorio istinu, po nalaženju ovog suda nisu prihvatljivi. U pobijanoj presudi je na strani 14., pasus prvi, prilikom ocjene iskaza svjedoka H. E. navedeno da je sud povjerovao iskazu ovog svjedoka, iako je on priznao da duže vrijeme

nije bio u dobrim odnosima sa optuženim, nalazeći da je ovaj svjedok ispričao u svojoj izjavi ono što je vidio i čuo, pa ga je ocijenio ubjedljivim, pouzdanim i vjerodostojnim, koju ocjenu kao valjanu u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Takođe branilac u žalbi navodi, prilikom osporavanja iskaza svjedoka S. F., da pobijana presuda ne sadrži veći dio iskaza ovog svjedoka (koji se odnosi na činjenicu da je svjedok izjavio da nije vidio ko ga je premlatio dok je stajao pored Đ u stroju ispred garaže), te se navodi da je u pobijanoj presudi izveden pogrešan zaključak da je optuženi fizički, na način opisan u izreci presude, nečovječno postupao prema svjedocima S. F. i P. E..

Suprotno navodima u žalbi, ovaj sud nalazi da je zaključak u pobijanoj presudi o nečovječnom postupanju optuženog prema oštećenom S. F. i P. E., rezultat savjesne i kritičke ocjene iskaza ovih svjedoka. Osim toga, na uvjerljivost i vjerodostojnost tih iskaza upućuju sadržaji iskaza oštećenog Ć. Đ. i svjedoka H. E., takođe ratnog zarobljenika, koji su bili u stroju sa oštećenim S. i P. i vidjeli su da je optuženi udario oštećenog S. F., kao i oštećene Ć. Đ. i P. E., dakle svu trojicu oštećenih na način kako je to navedeno u izreci presude, te sadržaji iskaza svjedoka P. M., Ž. F., T. M. i S. N., takođe ratnih zarobljenika, koji su potvrdili da su ova trojica imali povrede kada su se vratili u garažu. Ovi svjedoci su potvrdili da im je Ć. Đ. ispričao po povratku u garažu da ih je istukao optuženi. Svjedok S. je u svojoj izjavi naveo da je zadobio udar tupim predmetom u čelo, te u predio leđa, ali čuvajući glavu nije vidio ko ga je udario, te je potvrdio da je u garaži kada je tamo vraćen saznao da ga je izudarao optuženi. Svjedok P. E. je potvrdio da ga je dva puta kundakom od puške udario vojnik koji je prije toga istukao Ć. Đ. i S. F. (koga ranije nije poznao), a u garaži je saznao identitet S., kao i optuženog koga takođe nije poznao, te je čuo da S. govori da je njega i Đ. tukla ista osoba. U pobijanoj presudi je pravilno interpretiran iskaz svjedoka S. F. vezano za odlučne činjenice i saglasan je sa njegovim iskazom na glavnom pretresu, tako da su navodi branioca u žalbi, vezano za vjerodostojnost ovog iskaza neosnovani.

Dakle, na osnovu iskaza ovih svjedoka je utvrđeno da je optuženi u vrijeme i na način naveden u izreci presude istukao oštećene Ć. Đ., S. F. i P. E. i nanio im povrede, usljed kojih su oni trpili tešku fizičku i duševnu bol. Te radnje, s obzirom da su preduzete prema ratnim zarobljenicima, te način preduzimanja istih (udarci nogom obuvenom u čizmu u glavu i tijelo, i udarci puškom po glavi i svuda po tijelu), bez obzira na dužinu trajanja tih radnji, i po ocjeni ovog suda, predstavljaju napad na tjelesni i lični integritet oštećenih, njihovo teško vrijeđanje i poniženje, te stoga i ozbiljan nasrtaj na njihovo ljudsko dostojanstvo. Karakter radnji kojima je optuženi učinio taj ozbiljan nasrtaj na tjelesni i lični integritet oštećenih i njihovo ljudsko dostojanstvo nedvosmisleno ukazuju da ih je optuženi preduzeo svjesno i s ciljem teškog omaložavanja oštećenih kao pripadnika V K. ABiH, pa slijedom toga, suprotno žalbenim navodima branioca, one predstavljaju radnju nečovječnog postupanja prema zarobljenim ratnim zarobljenicima, kako je to pravilno zaključio drugostepeni sud u pobijanoj presudi.

Neosnovani su i prigovori branioca u žalbi da optuženi nije učestvovao u izvršenju krivičnog djela i neprihvatljivi su argumenti kojima žalba takve tvrdnje potkrepljuje, jer nemaju uporište u sadržaju provedenih dokaza na glavnom pretresu, o čemu je predhodno bilo riječi. Kada su u pitanju iskazi svjedoka L. J., G. H., D. S., S. V., L. M., K. H., B. S., Ć. A., R. E. i optuženog kao svjedoka, i po nalaženju ovog suda iskazi ovih svjedoka nisu prihvatljivi jer nemaju uporište u drugim provedenim dokazima, pa je pravilan zaključak u pobijanoj presudi da je namjera ovih svjedoka bila da olakšaju krivičnopravni položaj optuženog u ovom postupku i da se zbog toga iskazima ovih svjedoka ne može vjerovati.

Iz navedenih razloga ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branioca optuženog osporava pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda iz izreke pobijane presude.

Kako se povreda Krivičnog zakona kao žalbeni osnov zasniva na neosnovanoj tvrdnji o činjeničnim nedostacima pobijane presude koji su od značaja za pravnu kvalifikaciju djela, to ni ovom žalbenom osnovu pobijanja prvostepene presude nema mjesta, jer je na pravilno i potpuno utvrđenu činjeničnu osnovu, u pobijanoj presudi pravilno primijenjen krivični zakon kada su radnje optuženog navedene u izreci te presude, kvalifikovane kao krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ. Naime, optuženi je kršeći međunarodne propise za vrijeme oružanog sukoba (član 3. stav 1. tačka a) i c) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od godine) nečovječno postupao prema oštećenim Ć. Đ., S. M. i P. E., koja lica su imala status ratnih zarobljenika, jer je kod optuženog kao izvršioca krivičnog djela evidentno postojala svijest da se radi o pripadnicima protivne strane, dakle pripadnicima vojske 5. K. ABiH i koja lica su uživala zaštitu u skladu sa međunarodnim propisima, pa su se u njegovim radnjama ostvarila sva subjektivna i objektivna obilježja navedenog krivičnog djela.

Žalba branioca je izjavljena i zbog odluke o kazni, ali taj žalbeni osnov nije obrazložen, pa je ovo vijeće u smislu odredbe člana 323. ZKP FBiH, ispitalo pobijanu presudu u odluci o kazni, nalazeći da su u pobijanoj presudi pravilno utvrđene i obrazložene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog koje okolnosti je drugostepeni sud cijenio kao osobito olakšavajuće okolnosti u smislu člana 42. tačka 2. preuzetog KZ SFRJ, pa imajući to u vidu, te nedostatak otežavajućih okolnosti i ovaj sud smatra da je kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, koja je ublažena optuženom u granicama propisanim članom 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ, tako da mu je izrečena minimalna kazna zatvora koja se ublažavanjem može izreći za predmetno krivično djelo, adekvatna težini krivičnog djela, stepenu krivice optuženog i okolnostima pod kojima je djelo počinio i da će se sa navedenom kaznom postići svrha kažnjavanja kako sa aspekta specijalne, tako i sa aspekta generalne prevencije.

Branilac u žalbi osporava i odluku suda o troškovima krivičnog postupka i imovinskopravnom zahtjevu, međutim te žalbene osnove nije konkretizovao, pa zbog odsustva konkretizacije ovaj sud iste nije ni mogao ispitati.

Iz navedenih razloga žalba branioca optuženog H. Z. nije osnovana, pa je valjalo tu žalbu odbiti i na osnovu člana 328. ZKP FBiH pobijanu presudu potvrditi.

Zapisničarka
Kešan Amela,s.r.

Predsjednica vijeća
mr. Dodik Božidarka,s.r.